

VIAȚA SFINTEI VIRGINIA

Era în ziua de 27 mai a anului 1923, sărbătoarea Duminicii tuturor sfinților. În dimineața aceea mama Verginicii se pregătea să meargă la biserică, dar nu s-a mai dus, căci a stat și a primit-o pe Verginica. Era atunci ultimul an al bisericii strămoșești, al sărbătorilor strămoșești, și a venit apoi vremea cea roșie și a strămutat de la locul lor serbările cerești ale sfinților. Creștinii acelei vremi plângeau strămutarea serbărilor sfinților, văzând împlinirea proorociei Scripturilor care spun: «*Se vor încumeta să schimbe până și vremurile*».

Părinții copilei, Nicolae și Andreiana, erau creștini săraci și le creșteau din greu pe cele două copile, Verginica fiind cea mai mică. În anul 1924, când Verginica împlinise un an, s-a îmbolnăvit de o boală care-i mânca pântecele pe dinăuntru, dar prin această suferință prunca avea să se arate încă de pe atunci vas ales de Dumnezeu, căci mare și minunat este Domnul în lucrările Sale. Părinții ei plângeau și se rugau la Dumnezeu pentru vindecarea copilei. Mare taină a însemnat suferința ei în acel an, căci mai târziu Domnul avea să anunțe prin ea rana suferită de biserică în vremea aceea.

Părinții se duceau și dădeau la biserică slujbe de însănătoșire, fiindcă singura lor mângâiere și nădejde era de la Dumnezeu. Se nevoiau și țineau pe lângă casă o capră pentru lapte, și dacă Verginica s-a îmbolnăvit, ei foloseau numai pentru ea laptele, căci erau lipsiți de toate cele. Zilele de post erau sfinte pentru toată familia, iar în zilele de dulce Verginica se hrănea cu laptele de la capră.

Boala copilei ajunsese în stare grea. Părinții plângeau uitându-se la ea cum i se învinețiseră pielea și unghiile, și le pierise speranța pentru viața ei. Pe lângă această durere grea, se mai așezase apoi peste ei încă una, căci un câine mare, al sanitarului din sat, le-a sfâșiat capra, și s-a dus atunci tatăl ei și a plâns la poarta sanitarului. Sanitarul fu cuprins de milă și s-a dus să o vadă pe copila care zăcea aproape pe moarte, și apoi a adus medicamente pentru vindecarea ei. Dumnezeu a cercetat durerea și jalea acestei case și a întins mâna spre vindecare.

Treptat, copila s-a făcut bine. Suferise cerul în trupul ei, suferise pentru biserică lui Iisus Hristos, căci Dumnezeu avea în planul Său să lucreze prin cuvânt și să aducă prin ea reparare peste rana bisericii. Verginica avea să se arate apoi biserică sfințită în care a locuit apoi Mielul lui Dumnezeu și a vorbit cu poporul creștin care s-a născut treptat prin lucrarea de cuvânt a Duhului Sfânt.

Când Verginica împlinise patru ani, tatăl ei a murit, iar viața acestei familii a ajuns mult prea anevoioasă. Mama și cu cele două copile își lăsaseră nădejdea în ajutorul de la Dumnezeu și mergeau în toate sărbătorile la sfânta biserică, singura lor mângâiere.

Se făcuse Verginica de nouă ani. Sora ei cea mare, Maria, făcea treburile în casa lor săracă, iar Verginica s-a gândit să meargă în sat să se roage pe la porți ca să strângă vite să le pască și să câștige câte un pic de hrană. Mama lor, Andreiana, zăcea în pat, bolnavă de pelagră. Câțiva oameni mai miloși au dat acestei copile să le pască vitele, iar seara, după ce ea primea puțină hrană pentru plata muncii ei, se întorcea spre casă și ducea hrană mamei și surorii sale.

Verginica avea numai o rochiță și umbla atentă când alerga după vite, să nu se agațe prin spini și să-și rupă îmbrăcămintea. În zilele de lucru își îmbrăca rochița pe dos, iar seara, înainte de fiecare sărbătoare, și-o spăla și se îmbrăca a doua zi cu ea pe față ca să meargă la biserică.

Păștea zi de zi vitele și plângea mereu. Copiii cei mai înstăriți din sat o luau mereu în bătaie de joc și o înjoseau ca pe o copilă săracă și prostuță, aruncând după ea cu pietre și luând-o în râs. Toată ziua ea aștepta cu sufletul plin de milă și de dor să se apropie seara și să meargă acasă cu cele căpătate de la stăpânii vitelor ca să ducă hrană mamei sale. În poienița în care ea mergea cu vitele era un măr pădureț, dar din fructele lui, fiind acre, nimeni nu lua să mănânce. Verginica mânca mere din pom, iar seara ducea și acasă, dar mama și sora ei nu le puteau mânca de acre ce erau. Ea se mira cu durere și nu înțelegea de ce pentru ea merele aveau gustul dulce. Era fericită că avea merele ca hrană, căci din hrana ce o căpăta de la oameni nu se îndura să mănânce, ca să aibă să ducă acasă.

Toată ziua se ruga plângând și zicea:

— Maica Domnului, care ești în cer, fă-o și pe mămica mea sănătoasă, că noi suntem mici și fără tată; nu lăsa să rămânem și fără mămica!

Într-una din zile, printre crenguțele copacilor, Verginica a văzut o lumină mare și albă, și pe Maica Domnului cu Pruncul Iisus în brațe, și și-a zis: „*Uite, este Maica Domnului cu Domnul nostru Iisus Hristos în brațe, așa cum*

este în icoana noastră de acasă!“.

Apoi ea a auzit:

— Verginico, eu sunt Măicuța Domnului, și sunt și măicuța ta. Nu mai plânge, căci Fiul meu, Iisus Hristos, o va însănătoși pe mama ta ca să vă poată îngriji.

Verginica plângea acum și mai tare de bucuria care-i cuprinsese nădejdea însănătoșirii mamei. Când a mers seara acasă, a povestit mamei sale, care și-a dat seama că Verginica a avut o vedenie cerească. A doua zi ea a plecat iarăși cu vitele la păscut, și spre seară a văzut din nou lumina cerească și o rază de la cer până la pământ, pe care s-a coborât până la o palmă de pământ un sfânt cu barbă, înconjurat de raze și cu o cruce strălucitoare în mâna dreaptă, și a strigat-o pe nume:

— Verginico, Eu sunt Fiul Maicii lui Dumnezeu, și am venit s-o fac bine pe mama ta. Nu mai plânge. Eu voi veni de acum mereu în calea ta și nu te voi mai părăsi niciodată, dar iată, îți cer și Eu ceva pentru vindecarea mamei tale. Dă-Mi să am de la tine părul tău.

Ea, știind că e păcat mare să-și taie părul, căci așa o învățase mama ei, I-a răspuns Domnului:

— Doamne, mi-a spus mămica mea că e mare păcat la cer să-mi tai părul. Cere-mi altceva. Poate pot să-Ți dau.

— Dă-Mi o mână, s-o am de la tine.

— Doamne, dacă rămân numai cu o mână, nu mai pot singură să mă pieptăn, să mă îmbrac, să mă spăl, să lucrez. Cere-mi altceva.

— Să-Mi dai atunci un picior, să-l am de la tine.

— O, Doamne, mai cere-mi. Poate va fi altceva să-ți pot da, că nu pot alerga după vite numai cu un picior, nu mai pot să mă ajut, și fac altora durere să mă poarte. Mai cere-mi. Nu pleca! Vreau s-o faci bine pe mămica mea.

— O, ce să-ți mai cer? Iată, îți cer un ochi, să-Mi fie Mie spre slujire prin tine, să Mă uit cu ochiul Meu prin ochiul tău, că Eu vreau să-Mi fii Mie cort pe pământ.

Verginica s-a mai alinat, că nu i s-a părut așa de greu cu un singur ochi, și, punând mâna pe ochiul stâng ca să vadă cum vede cu un ochi, s-a hotărât și, bucuroasă, s-a întors cu privirea să-I spună Domnului să-i ia un ochi pentru vindecarea mamei sale. Dar când ea s-a uitat spre locul unde apăruse lumina, Domnul Își luase drumul în sus, spre cer, iar ea a strigat cu amar:

— Doamne, iată, Îți dau un ochi. Întoarce-Te să-l iei!

Atunci, Domnul a rostit din nori:

— Fii cuminte, Verginico! Eu voi veni de acum mereu la tine. Când vei împlini paisprezece ani, atunci voi lua ochiul tău. Mergi acasă acum, căci mama ta s-a ridicat din pat. Eu voi fi mereu de acum cu tine.

Verginica, de bucurie, n-a mai stat cu vitele, și s-a dus cu ele spre casele de unde le lua dimineața. Și, pe când ea mergea spre casă cu cele căpătate pentru hrană, a văzut-o pe mama ei pe drum venindu-i înainte și a strigat:

— Mămico, te-ai făcut sănătoasă?

— M-am făcut, că iată, un tânăr sfânt, cu o cruce luminoasă în mână, mi s-a arătat lângă pat și mi-a spus să mă ridic și să fiu vindecată pentru plânsul tău. M-a ridicat, și eu am venit înaintea ta.

Verginica i-a povestit mamei sale despre întâlnirea ei cu Domnul Iisus Hristos în poienița unde era cu vitele. Mama ei a început să-și dea seama că darul Duhului Sfânt cuprinsese copila. O fericire cerească s-a coborât peste căsuța lor săracă.

Verginica tot creștea, iar Domnul Iisus Hristos a făcut din ea vas al Duhului Sfânt, ca mai apoi să înceapă prin ea săvârșirea unei mari lucrări cerești pentru pregătirea unui popor creștin, care avea să asculte și să lucreze legile Domnului.

Când Verginica a împlinit paisprezece ani, Domnul Iisus Hristos Și-a împlinit cuvântul Său și a ridicat vederea ochiului stâng al copilei, ca mai târziu acest ochi să fie acoperit de albeață. Vorbirea ei cu Domnul Iisus Hristos, cu Măicuța Domnului, cu sfinții și cu arhangheli cerului devenise o continuă lucrare cerească coborâtă pe pământ, și pe care ea o împărțea la toți cei care auzeau și veneau spre sătucul din care răsărise această mlădiță binecuvântată și aleasă de cer.

Prin puterea lui Dumnezeu, Verginica avea darul postirii îndelungi, mai ales că în casa lor era sărăcie de cele pentru hrană. Dumnezeu o pregătea pentru ceea ce avea să poată mai târziu purta, căci avea să poarte darul mării trâmbițări apocaliptice prin care se anunța misiunea poporului român pentru lucrarea de redresare spirituală a fapturii lui Dumnezeu. Astfel, la vârsta de treizeci și doi de ani, în primăvara anului 1955, înainte de începutul postului patimilor Domnului, Verginica a primit cuvânt ceresc să înceapă post de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, timp în care să primească anafură și agheasmă, dar ea a răspuns:

— Doamne, nu voi putea atât de mult.

— Vei putea, Verginico. Duhul Sfânt te va umbri ca să așez apoi peste tine mare dar dumnezeiesc, o lucrare

cerească așa cum n-a mai fost pe pământ și despre care scrie în cartea cea coborâtă din cer, fiindcă Eu voiesc să-Mi pregătesc calea celei de a doua arătări și să-Mi luminez un popor și să-l deosebesc și să-l curățesc de toată întinarea trupului și a duhului, ca să lucreze sfințenie pe pământ, întru frica lui Dumnezeu.

Verginica avea duhul plin de umilință față de cele ce veneau de la cer, și, în simplitatea ei, își închipuise că îi va da Domnul un dar peste marea lor sărăcie, și a zis:

— Doamne, Doamne, ajută-mă cu tot cerul sfânt, ajută-mă să Te ascult și să împlinesc vremea postului.

În această vreme a avut lângă ea pe o soră creștină cu numele Elena Gurău din satul Valea Lungă, Dâmbovița, care, deși era căsătorită, trăia în feciorie cu soțul ei, pentru că și ea avea darul proorociei, după măsura împărțită ei de la Domnul. Această creștină fecioară a stat toată vremea postului lângă Verginica și stătea de vorbă cu toți creștinii care veneau la ea. Verginica a dus cu mare slăbiciune trupeză această vreme de post, că uneori cei ce erau pe lângă ea, și mama ei, Andreiana, mai aveau prea puțină speranță pentru ea că va ajunge vie până la împlinirea postului, dar nimeni nu a avut îndrăzneala să calce porunca Domnului și să-i dea să mănânce. Toată nădejdea lor era în cuvântul lui Dumnezeu, care a adus această veste de pregătire pentru Verginica.

Trecuse vremea postului mare și se apropiaseră zorii dimineții sâmbetei de dinaintea Învierii Domnului. Verginica se înseninase la față în ziua aceea și începuse să stea de vorbă cu creștinii, iar când clopotele bisericii au început să sune vestind Învierea Domnului, Verginica s-a ridicat și a vorbit celor de lângă ea, spunându-le că au venit din cer sfinții trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan, îmbrăcați în haine albe de arhieriei, și toți trei și-au atins crucile de creștetul ei, iar ea s-a ridicat și a primit de la ei sfintele Taine. Cei trei sfinți ierarhi au fost văzuți în același timp și de sora Elena, cea care a vegheat peste postul lui Verginica. O înseninare cerească s-a așezat peste ființa Verginicăi, adormind într-un somn liniștit și plin de pace. Deodată, cei ce erau în jurul ei au auzit glasul ei de care Se folosea Domnul Iisus Hristos. Și Domnul a grăit:

«Pace vouă! Hristos a înviat, Hristos a înviat, Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborātu-M-am cu Duhul pe pământ ca să-Mi culeg un popor și să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, așa precum este scris în cartea Mea. Nu acest trup sunt Eu. Aceasta este o trâmbiță din care Eu trâmbițez în vremea aceasta ca să vestesc peste voi toate câte vor fi în zilele ce vin».

Din clipa aceea Verginica s-a arătat vas purtător de cuvânt dumnezeiesc, cuvânt care a curs prin gura ei ca un izvor viu, până ce Domnul a ridicat-o întru cele cerești. Ea nu simțea nimic în vremea vorbirii Domnului, iar când se trezea, îi întreba pe cei din jur dacă a vorbit Domnul și ce a vorbit.

Așa a început în ziua de Paști a anului 1955 lucrarea de profecie a Duhului Sfânt prin fecioara Verginica, și mulțime mare de creștini stăteau și ascultau cuvintele Domnului, mulți din ei îndreptându-se apoi spre biserică și spre împlinirile poruncilor dumnezeiești. Era trimisă de Domnul peste tot pe unde avea cerul să lucreze și să-și culeagă din spini și din măcăciuni oile turmei, care aveau să se ridice spre mântuire și să bea din râul care izvora din tronul lui Dumnezeu Cuvântul.

Și dacă s-au ridicat și vânzători și trădători, a început apoi prigoana peste turma Domnului. Preotul din sat, Ilie Mirică, văzând amploarea acestei lucrări dumnezeiești și temându-se că va fi tras la răspundere de conducerea bisericii și de autorități, a căutat să înăbușe această coborâre cerească, folosindu-se de motivul că Verginica este bolnavă, așa încât autoritățile securității comuniste au dus-o în spitale de psihiatrie, unde era chinuită și brutalizată, căci nici acolo cuvântul Domnului nu se oprea din lucrarea sa. Iar când Domnul vorbea prin ea cuvântul Său, chinuitorii o înțepau cu ace, o ardeau cu țigara aprinsă, îi băgau în gură lucruri spurcate, îi puneau bile de fier fierbinți la subțiori și nu țineau seama de lipsa ei de sănătate. După ce era ținută o perioadă de timp și supusă la felurite torturi, o dădeau să plece acasă, iar poporul creștin care se hrănea pe ascuns din această mană cerească suferea alături de această lucrare de Duh Sfânt, urmărită pe toate căile ca să fie înăbușită.

A găsit Domnul o scăpare și o acoperire în fața urmărilor, și a vestit hotărâre cerească. Sfântul arhanghel Mihail, care era însoțitorul ei în vremea vedeniilor cerești, i-a arătat Verginicăi planul lui Dumnezeu, cu care s-o acopere de prigonitori. A luat-o și a mers cu ea pe o pajiște verde, și, ajungând la o apă cu pod peste ea, trecând împreună podul, pe la jumătate, a apărut un tânăr; mult mai tânăr decât ea. În acel moment sfântul arhanghel Mihail a spus:

— Vezi, Verginico, acest tânăr? În curând ți-l va scoate Domnul în cale, și el mult te va ocroti de urmărirea celor necredincioși.

Verginica s-a întristat și nu înțelegea, crezând că este vorba de căsătorie, și, gândindu-se la fecioria ei, i-a spus cu lacrimi sfântului arhanghel Mihail:

— Cum, sfinte Mihaile, vrei să mă părăsești și să rămân în grija unui pământean?!

— Nu te întrista, Verginico! Nu te teme! Eu nu te părăsesc niciodată, căci Domnul m-a dat să-ți fiu însoțitor în toată vremea, dar acest tânăr va fi ca un vâl peste lucrarea ce o lucrează Domnul prin tine. În multele tale suferințe

trupești, de acum el te va sprijini precum bătrânul Iosif a ocrotit-o pe Maica Domnului nostru Iisus Hristos. Domnul te va îngădi pe tine cu focul Duhului Sfânt, căci trupul tău este tron lui Dumnezeu și iesle în care coboară Duhul Lui și grăiește către Israel cel din vremea din urmă.

Această vedenie s-a împlinit curând, căci Domnul o trimisese pe ea în comuna Mănești, și la acea coborâre cerească venise și tânărul Stoica Nicolae, care s-a alipit de această lucrare de mântuire, și cu dragoste duhovnicească a iubit și a prețuit vasul prin care se scurgea mirul cuvântului Duhului Sfânt, căci toate vorbirile cerești erau însoțite de mireasmă plăcut mirositoare, care-i făcea pe mulți să apuce pe cărările lui Dumnezeu. Așa a pregătit Domnul inima acestui tânăr, și în vara anului 1960 s-a săvârșit în biserica din comuna Mănești slujba de cununie, urmată de nuntă creștinească, împreună cu lucrarea cuvântului ceresc. Din clipa aceea el devenise sprijinul casei, răspunzând în locul ei în fața autorităților care veneau mereu s-o ia și s-o chinuiescă fără milă.

Închisorile prin care Verginica a trecut între anii 1956 – 1960, la Jilava, la Sibiu, și internările forțate în care a suferit torturi nemiloase, au adus-o pe Verginica la mare neputință trupească, iar după căsătoria ei cu acel tânăr, deși nu mai era luată de acasă, ea era bolnavă în toată vremea. Până în anul 1967, când au început din nou vânzarea și prigoana, Verginica s-a adăpostit sub scutul acestui tânăr, ca apoi, împreună cu alți creștini, să fie dus la închisoare și ocrotitorul ei. Verginica a rămas în grija creștinilor și a celor doi copii care erau înfiați în urma cununiei de la sora ei, care avea șase copii. După eliberarea din închisoare, tânărul a purtat mai departe grija de vasul Domnului și de toate grijile casei, mergând cu lucrul Domnului oriunde era trimis, iar în anul 1973, după constatările medicale ale spitalului din Plătărești, prin care se certifica fecioria Verginicăi, sub amenințările securității, care voia din nou să-l aresteze, a fost forțat să se despartă de ea, iar el, crezând că salvează libertatea ei, a plecat. Nemaifiind în legătură cu lucrul lui Dumnezeu, cu îndemnul lui Dumnezeu, a slăbit cu duhul și s-a căsătorit cu o femeie din lume, de la care a avut doi copii, întemeindu-și astfel familie, dar fără carte de despărțire între el și Verginica.

Rămânând în grija lui Dumnezeu, suferindă în toată vremea, Verginica a purtat pe Dumnezeu Cuvântul în lucrarea Sa, până la trecerea ei spre viața cea fără de moarte, săvârșindu-se în ziua de 14 decembrie a anului 1980. Poporul care s-a născut din această lucrare cerească o cheamă acum prin rugăciuni în toate nevoile, iar ea lucrează din ceata sfinților și ajută pe tot sufletul care o strigă.

Verginica era numită de Domnul trâmbiță cerească, era numită fluierașul Păstorului Cel bun și vas ceresc pe pământ. Stau mărturie mii și mii de pagini care au fost scrise în vremea vorbirii Domnului prin acest vas, și care au fost hrană vie pentru tot poporul creștin iubitor de Dumnezeu. Mulți creștini ai acestui popor au mărturisit minunile și vindecările și binecuvântările și puterile care au lucrat prin acest vas ales, dar adăugăm în carte doar o parte din mărturiile lor.

Iată, s-a adevărit cuvântul Evangheliei care spune: *«Cel ce este cu Mine, chiar de va muri, viu va fi în veci»*, căci Verginica n-a părăsit pe poporul ei, și este și astăzi, din cer, păstorita turmei dăruite ei de Dumnezeu. Așa a spus Domnul prin ea, cu trei luni înainte să treacă spre cer: *«Israele, popor iubit de Dumnezeu, iată, rostesc ridicarea vasului Meu din mijlocul tău, dar voi vorbi cu tine prin rămurele, voi vorbi până la sfârșit. Iată, îți profetesc că după ce voi lua cu Mine acest vas, te vei rupe în două, popor cu nume sfânt. Unii din voi se vor face oi grase și vor prăsi miei și mielușele, iar alții din voi se vor face vânzători și vor sfârși. Dar nu te teme, Israele mic, căci voi vorbi cu tine și nu te voi lăsa, fiindcă această lucrare de Duh Sfânt nu se va sfârși. Voi trece prin moarte acest vas și îl voi căli și îl voi trimite ca să pregătească frumos calea Mea spre tine și calea ta spre Mine, poporule creștin, poporule român, căci așa am grăit: aceasta este lucrarea întru care binevoiesc»*.

Din multele vorbiri dumnezeiești ale vremii de după începutul din anul 1955, au fost selectate paginile care stau mărturie vie a izvorului care a curs din tronul lui Dumnezeu în zilele de întuneric ale asupririi bisericii creștine, izvor care este spre învierea poporului român, declarat prin această proorocie poporul Nouului Ierusalim care vine de la Dumnezeu, așa cum este scris în prooroci: *«Încă o dată voi alege Ierusalimul»*. Și pentru că sfânta și marea proorociță Virginia a avut și a lăsat ucenici pe pământ, Dumnezeul puterilor cerești a lucrat dar din dar, așa precum sfântul prooroc Ilie a lăsat lucrul spre înaintare peste sfântul prooroc Elisei, așa precum proorocul Moise l-a uns pe Iosua ca să ajungă cu poporul sfânt în țara Canaanului, pământul făgăduit poporului Israel, căci prin această proorocie Domnul a rostit peste România nume nou, de nou Ierusalim, de nou Canaan, de nou Eden și de grădină a binecuvântărilor, spre întâmpinarea slavei Domnului Iisus Hristos, Care iarăși Se va arăta, precum este scris. Amin.